

MĚSÍČNÍK BUBENEČSKÉ FARNOSTI

ŘÍJEN 2023 097

GOTHARD

+Bubeneč

Vážení a milí farníci, zatímco pro září bývá typické tzv. babí léto, tedy dny, kdy se teploty během dne ještě vyšplhají nad dvacet stupňů, pro další měsíc, tedy říjen, je již naopak charakteristické náhlé ochlazení, někdy až k nule, takže i když se tak stane pouze na pár dnů, příroda okamžitě zareaguje: listí na stromech zežlutne a poměrně rychle padá k zemi. Rostliny, které ještě před několika týdny kvetly, jakoby zničehonic seschnou a jejich dlouhé stonky trčí do prostoru někdy v té ranní mlze nebo celodenním šeru působí téměř kosmicky.

Člověk je součástí Bohem stvořeného universa a samotným Stvořitelem byl zasazen do přírody, aby ji kultivoval, zpracovával, užíval i chránil. Proto je na jedné straně pochopitelné, že i na některé z nás pokles teploty, mlhavá rána či kratší den dolehne natolik intenzivně, že hůře než v jiné roční období hledáme sílu pro práci, motivaci pro rozdávání radosti a častěji nás propadne buď obecně smutnější nálada, nebo dokonce přímo myšlenky na konec. I ten nás... Na straně druhé však Bůh dává člověku jako jedinému svému stvoření nesmrtelnou duši, do níž chce vstupovat každou oboustrannou modlitbou (tedy nejen v množství slov z naší strany, ale především v čase ticha, kdy může mluvit Jeho strana), každým písmenem Božího Slova (tedy Bible), každou mešní liturgií (tedy nejen v neděli, ale i v týdnu) a také každou svátostí (tedy nejen křtem, ale i eucharistií, zpovědí, biřmováním, pomazáním nemocných, manželstvím či kněžstvím). Aniž bych chtěl tady teologicky rozebírat definice a obsah sedmi svátostí, vnímám je všechny jako

bezkonkurenčně nejlepší způsob, jak do nostalgie, melancholie, smutku, či dokonce hrozících depresí vnést světlo, které nezhasíná, den, který nekončí, radost, kterou nikdo a nic (ani každoroční podzim) nevezme... Právě ve svátostech se znovu a znovu uskutečňuje vtělení Ježíše Krista: jakoby opouští nadrozměrnou věčnost a vstupuje na tento svět a do našich životů. Nikoli proto, že jsme to tak chtěli my, ale proto, že to tak chtěl On – Bůh... V tom spočívá ta Jeho velká láska: ještě dříve, než bychom si to jen mohli přát, už to udělal. Zařídil, aby tato možnost pro nás existovala a my se k ní mohli nejen dvakrát ročně před největšími křesťanskými svátky, ale opravdu kdykoli rozběhnout a čerpat z ní.

Je tedy na každém z nás, kteří jsme se stali (anebo chceme stát) křesťany, jak v letošních podzimních dnech a týdnech chceme být připraveni nejen sami zvládnout podzimní únavu a nepodlehout teskným náladám, ale i více: jak kolem sebe jako Ježíšovi učedníci a misionáři šířit a rozdávat to, co není z nás a z našich sil. To, co pochází od Boha a co si nesmíme nechávat pro sebe. Naději, radost, život, lásku. Nekončící.

V říjnu se můžeme opět sejít ve středu po mši na faře a v průběhu biblické hodinky si vyslechnout výklad konkrétní kapitoly Písma Svatého, tedy Božího Slova, kterým se máme řídit. První pátek se můžeme zastavit v uspěchaném běhu a v 17 hodin přijít do kostela, kde bude od 17 hodin po dobu 30 minut vystavena Eucharistie, tedy samotný Ježíš. Každý další pátek se společně se mnou můžeme modlit růženec, v němž se propojujeme nejen my navzájem, ale ještě navíc my spolu s Ježíšovou Matkou a skrze ni také s Ježíšem. Každé čtvrté ráno v 6:30 můžeme aspoň jednou týdně zahájit den krátkou mší svatou. Vyberte si, udělejte si čas, přijďte... Když nás pak bude propadat negativistická nálada, ze svého nejhlubšího nitra vylovíme Boží optimismus, který překonává všechny tmy a smutky. Ano, i smrt.

P. Milos

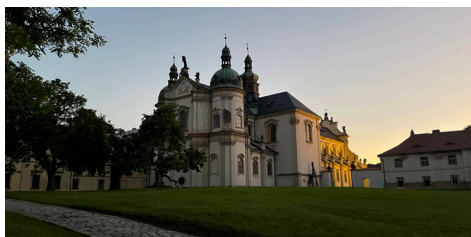
Milí farníci, již osvědčenou tradici před začátkem výuky, exerciemi v Poličanech a stěhováním se do semináře je společný výlet pražských bohoslovců s jejich biskupy. Obvykle to je velmi milý a pokojný čas, kdy všichni alespoň na chvíli opustí své povinnosti a panuje uvolněná a zároveň velmi otevřená atmosféra. Letos tomu nebylo jinak a na samém počátku září jsme tak na několik dní navštívili Krušné hory. Bydleli jsme na poutním místě v Mariánských Radčicích, které je historicky úzce spjata s osekým klášterem.

Dnes je toto poutní místo výchozím bodem dvou německých kněží, kteří v širokém okolí slouží už dvacet, respektive pět let a kteří, ač stále věrni svým německým fotbalovým klubům, přijali zdejší kraj za svůj domov. Naši dva hostitelé, praví misionáři, se spolu se svými farníky velkou měrou zasloužili o příjemnou atmosféru po celou dobu naší návštěvy.

Oblast je to extrémní, je ale třeba vidět oba protipóly a nezůstat jen u prvního zdání nebo zpráv z doslechu. Protože kromě zchátralých kostelů a jiných objektů a kro-

mě měsíční vytěžené krajiny je zde také již řada opravených a živých míst, nemluvě o krásné přírodě. Je to oblast velkého, bohužel zatím neobjeveného, potenciálu.

Jakub

I když vzhledem k překážkám během stavebních oprav silnice u kostela a fary pošta v létě nefungovala zcela podle našich představ a víme, že řada pohlednic nebo i dopisů zkrátka doručena nebyla, v poštovní schránce se přesto několik letních pozdravů ocitlo. Zde jsou:

BUDAPEST, MAĎARSKO – Krásný pozdrav z Budapešti zaslá rodina Dachovských: Helena, Natálie a Štěpán

MIKULOV – Poslední prázdninový pozdrav z Mikulova zaslají Helena, Natálie a Štěpán Dachovských

KOMMOS, KRÉTA – Milí farníci svatogothardští. Srdečně zdravíme z jihu Kréty, kde bydlíme nedaleko místa, kde se v roce 61 vylodil sv. Pavel. Dopoledne zde zkoumáme archeologická naleziště a horské kláštery, např. Faistos, Hagia Triada a Gortyna, kde žil sv. Titus, který má zde baziliku. Navečer se chodíme koupat do krásně vlnitého moře. *Óňa, Klára, Franta, Justina, Katka a Honza (Trlifajovi)*

KÁJOV – Zdravíme ze vsi a oznamujeme radostnou novinu – dne 10. 8. se nám narodil syn František. Těšíme se na setkání! *Pišovi*

DÁNSKO – Milí farníci, posíláme pozdrav z Dánska. Ujeli jsme přes 180 km na kole a ochutnali čerstvé ryby. Počasí nám přeje, zmokli jsme jen jednou. Těšíme se na viděnou! *Kristýna a Vojta Otrubovi*

SKOTSKO – Milé sestry, milí bratři, zdravíme vás ze skotského ostrova Skye, kde prozkoumáváme místní pobřeží a hory pokryté vřesem. Poštěstilo se nám na Skotsko nebývale nedeštivé počasí a věříme, že ať už je v Praze slunečno, či deštivo, u Sv. Gottharda panuje stále přátelská a vřelá atmosféra, kterou jsme tam začátkem srpna zastihli. Těšíme se na viděnou *Jakub a Jessica (Hankiewiczovi)*

DOUDLEBY NAD ORLICÍ – Srdečně zdravíme z letní dovolené na chalupě. Poznáváme krásy okolí Vysokého Mýta a také místní farnost a farníky. Srdečně *Monika a Petr Pávovi*

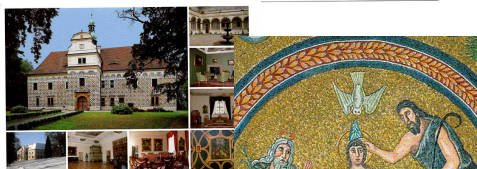
RAVENNA, ITÁLIE – Milá farnosti, zdravíme vás z Ravenny, města mozaik a raných bazilik, kde poslední starořímsí císaři a první křesťanští biskupové sídlili a památky po sobě zanechali. *Eva & Štěpán Šefrovi*

POZDRAV Z VÝLETU

The Old Man of Storr, Isle of Skye

DOUDLEBY NAD ORLICÍ

Co může udělat pro mír ve světě obyčejný člověk? Nic? Jen čekat, co udělají vlády světa a jak budou reagovat jednotlivé národy na různé národnostní nebo náboženské konflikty? Něco přece jen udělat můžeme. V několikaletém projektu Modlitba za svět putujeme doslova po celém světě: každé první pondělí v měsíci v 17:30 je u Sv. Gotharda sloužena mše za určitou zemi, po níž následuje přednáška, ukončená představením státní hymny. Celý měsíc se pak společně i osobně modlíme na úmysly, týkající se této země. Chceme prosit Boha za bezpečný svět, aby byl místem života nejen pro nás, ale i pro ty, kteří se teprve narodí.

Eritrea

2. října 2023 – 5. listopadu 2023

Právě na území dnešní Eritrei, která bývala součástí starověkého aksúmského císařství, se ve 4. století vylodil sv. Frumencius († 360), první apoštol Habeše. Eritrejské pobřeží bylo v 7. století obsazeno Araby, s nimiž se zde velmi rychle rozšířil islám. Až do 18. století drželi vládu nad pobřežím Osmané, později Britové, od nichž převzali správu Italové, kteří v roce 1890 vyhlásili samostatnou kolonii Eritrea. Ta pak byla po druhé světové válce chvíli kolonií britskou, roku 1952 se však spojila do federace s Etiopií, která ji v roce 1962 anektovala do jednoho státu. Od té doby Eritrejci usilovali o zpětné získání nezávislosti, čehož dosáhli teprve po dvacetileté krvavé válce s Etiopií v roce 1993.

Souběžně se snahou o státní nezávislost se ve starobylé etiopské křesťanské církvi, která vznikla oddělením od koptské církve, rozvíjela i snaha o založení vlastního eritrejského patriarchátu, který bude na Etiopii nezávislý. V září 1993 koptský patriarcha papež Šenuda III. (1923–2012) vyhověl eritrejské žádosti a vznikla nová autokefální pravoslavná církev, která není sjednocena ani s Římem, ani s Konstantinopolí, avšak communionem je spojena s pěti dalšími předchalkedonskými církvemi (arménskou, koptskou, etiopskou, syrskou a syromalankarskou).

Eritrejský prezident Isaias Aswerki (nar. 1955) vládně v zemi od získání nezávislosti téměř absolutistickou mocí. Chce mít kontrolu nejen nad politickou, ale i náboženskou situací v zemi, a proto trvalo dlouhých šest let, než bylo v dubnu 1998 schváleno jmenování asmarského arcibiskupa Phillipa prvním patriarchou eritrejské pravoslavné církve. Když ve věku 101 let v roce 2002 zemřel, jeho nástupcem se stal abune Yacob (1926–2003) a po jeho nenadálé smrti pak abune Antonios, ostrý kritik autoritativní eritrejské vlády. Ta jej roku 2005 protiprávně sesadila z patriarchálního stolce a uvrhla do domácího vězení. Na nátlak vlády byl v dubnu 2007 za nového patriarchu zvolen biskup abune Dioskoros. Ten zemřel v roce 2015, když ještě stále žil právoplatně zvolený patriarcha Antonios. I přesto byl zvolen nový patriarcha Quer-

los, ostatní zmíněné církve však jeho volbu neuznaly. Po smrti Antonia roku 2022 tak zůstává stolec patriarchy neobsazený a situace v církvi nepřehledná.

Činnost katolických misionářů byla v Eritrei (stejně jako v Etiopii) více než 200 let zakázána, prvním úspěšným misionářem byl až italský lazarista Justin de Jacobis (1800–1860), jenž do země přijel v roce 1839. Když pak byla roku 1890 země připojena k Itálii jako její kolonie, latinská církev zde vyvíjela velkou misijní činnost ve snaze přivést místní obyvatelstvo k poznávání katolické víry a k jejímu praktikování v latinském obřadu. Do konce druhé světové války byla čtvrtina obyvatel země katolická, tento počet se však po roce 1945 snížil v důsledku poválečného vyhnání zahraničních (především italských) misionářů ze země. Pro správu eritrejských katolíků byl v říjnu 1951 v Asmaře zřízen apoštolský exarchát, podřízený etiopské katolické církvi, o deset let později povýšený na samostatnou eparchii. V tom samém roce vypukl válečný konflikt o nezávislost Eritrei na Etiopii, jenž skončil teprve v roce 1993. Vznikem nového státu se Eritrea stala jedinou zemí, kde všichni katolíci bez ohledu na obřad (včetně latinských katolíků) jsou svěření do jurisdikce východní katolické církve.

Přesto, že pravoslavná i katolická církev jsou v zemi oficiálně povoleny, ekonomické i politické postavení křesťanů je velmi obtížné, což v letech 2014 a 2015 vedlo tisíce obyvatel k emigraci z rodné vlasti. Mezi stovkami utonulých uprchlíků ve Středozemním moři byl právě velký počet Eritrejců.

Večer věnovaný Eritrei – 2. října 2023:

17:30 mše svatá s úmyslem za Eritreu, 18:15 prezentace základních informací (*Kristián Šanta*), historických a náboženských souvislostí (*P. Miloš Szabo*) a monitoring současného dění v zemi (*Jiří Václavek*)

Když jsem na podzim 2015 začínal působit u Sv. Gotharda, v kostele nebyla žádná mládež a žádné děti. Dodnes jsem vděčný těm dospělým mužům (dnes seniorům), kteří mi ministrovali a pomáhali u oltáře. Už tenkrát jsem měl velký sen, aby jednou vedle mě stáli mladí muži, s nimiž budu moct sdílet radost z eucharistie a přibližovat jim, že víra v Boha a kněžství nejsou minulostí. Povedlo se. Matěj Dynybyl a Josef Klain tenkrát začali novou ministrantskou éru v Bubenci a dnes již máme ministrantskou partu 15 kluků. Záhy ji povede TEODOR HELLER.

Když jsem dostal za úkol napsat tento text, chtěl jsem začít informací, od kdy ministruji u sv. Gotharda. Ale nebyl jsem schopný si vzpomenout na datum. Jediné, co jsem si pamatoval, bylo, jak mě tehdy Matěj Dynybyl oslovil během farního tábora. Napadlo mě podívat se do galerie naší farnosti, kde bych mohl podle fotografií odvodit alespoň rok, kdy jsem poprvé ministroval. Během hledání jsem zhlédl spoustu fotografií. Viděl jsem, jak jsme s Matějem a ostatními kluky (dnes už je většina z nich dospělými muži) jeli na společný výlet do Kraselova (tehdy ještě s panem Zdeňkem Kópkou), jak jsme šli s otcem Milošem na první ministrantský bowling, jak vypadaly naše schůzky, jak to zkrátka všechno začalo.

Poté, co Matěj Dynybyl skončil s vedením ministrantů, mě oslovil otec Miloš, jestli bych nechtěl začít pomáhat vést naši skupinu ministrantů. Bez váhání jsem mu sdělil, že ano. Ministrování mě totiž vždy bavilo, u oltáře jsem donedávna pomáhal i při školních mších v kostele sv. Voršily nebo v kapli naší základní školy. Jsem velmi šťastný, že se můžu zapojit do přípravy bohoslužeb a tímto způsobem se přibližovat k Pánu.

Těší mě, že máme v naší farnosti tak skvělou partu ministrantů, neboť všichni kluci jsou velmi milí a přátelští, můžu se jim svěřit. Když mi otec Miloš dal poprvé na starost naši ministrantskou schůzku a předával mi klíče od fary, pocítil jsem nejistotu a strach. Byl

jsem nervózní. Schůzka nakonec proběhla bez jakýchkoliv problémů, a když jsem potřeboval pomoc, vždy mi někdo ochotně pomohl. Jsme fajn parta a dokážeme se navzájem podržet. Navíc mi Jáchym, Tom a Miško začnou brzy pomáhat s vedením.

Při prohlížení fotografií jsem přemýšlel o tom, jak skvělé ty společné chvíle byly a jak moc jsem si je užíval. Uvědomil jsem si: „Teď jsi na radě ty, ty jsi jako ten vedoucí, který se o tebe kdysi staral a povídal si s tebou.“ I já chci být klukům oporou, tím, který se snaží jim porozumět a s láskou o ně pečuje.

Milý čtenáři,
v předchozím článku jsme shrnuli a hodnotili minulý rok naší činnosti, v tomto čísle vás seznámíme s výhledem na nadcházející období. Jak cílové skupiny, tak potenciální pomocníky a dárce nadále vyhledáváme jednak v prostředí naší farnosti, jednak mimo farnost tak, abychom tím podtrhli dlouhodobou snahu o srozumitelnost a otevřenost pro co nejširší spektrum lidí kolem nás.

Dlouhodobý výhled:

Odvoz seniorů na nedělní mše

V dohledné době se budeme zabývat novou koncepcí odvozu seniorů na mše. Tato záležitost byla projednávána na posledním zasedání pastorační rady farnosti, která stávající stav vyhodnotila jako dlouhodobě neudržitelný. Počet farníků s deficitem v oblasti mobility se zvyšuje spíše rychleji než pomaleji a z dlouhodobého hlediska není stávající stav, kdy službu pravidelně zajišťuje velmi malá skupina našich farníků, udržitelný.

Cílem je vytvořit systém, díky kterému budeme schopni zajistit odvoz do kostela co největšímu počtu potřebných tak, aby to pro řidiče a jejich rodiny nebyla neadekvátní zátěž. S případnou prosbou o spolupráci se na vás budeme obracet individuálně, o výsledcích naší práce vás budeme průběžně informovat.

Psychologická poradna

Velmi úspěšným projektem uplynulého roku byla psychologická poradna pro rodiny. Vzhledem k nemalé specifické poptávce jsme dospěli k závěru, že je více než vhodné v něm obdobně pokračovat, nicméně v poněkud modifikovaném modelu, kde by cílovou skupinou nebyl rodič nebo dítě v doprovodu rodiče, ale samotný teenager. Z toho důvodu nebudeme tentokrát spolupracovat s Křesťanskou pedagogicko-psychologickou poradnou, ale oslovujeme profesionály, kteří se přímo zabývají konkrétními problémy dospívající populace. Pokud se vše podaří podle představ, budeme vás o postupech v jednání a konkrétní formě poradenství informovat.

Dluhové poradenství

Červnová přednáška týkající se dluhové problematiky se co do kvantity zúčastněných nesetkala s příliš velkým ohlasem. Kvalitní a srozumitelné zpracování této přednášky

však nízký počet účastníků zdaleka předčil. Dospěli jsme tedy k závěru, že projektu dáme ještě jednu šanci ve vhodněji zvoleném termínu a s masivnější propagací. Úvodní přednáška by měla proběhnout do konce letošního roku, o případné navazující formě individuálního poradenství vás budeme informovat.

Střednědobý výhled/vždycky to tak bylo:

Vánoční strom

Stejně jako minulý rok se i s letošním vánočním stromem chceme obrátit k těm, kteří pomáhají druhým buď z pozice dobrovolníka, neadekvátně ohodnoceného zaměstnání, nebo pracujícího s marginalizovanou skupinou obyvatel. Aktuálně máme vytipováno několik neziskových organizací, kterých se výše zmíněné týká. Smyslem tohoto pojetí je ale spíše jednou v roce zaměřit svoji pozornost k těm, jejichž práce často není vidět, bereme ji jako samozřejmost, ale pro celou společnost je nesmírně potřebná.

Tříkrálová sbírka

...bude probíhat od 1. 1. do 14. 1. 2024. S největší pravděpodobností budeme vybírat na některý z dlouhodobých plánů.

Materiální sbírka

Ta proběhne během doby postní následujícího kalendářního roku. Podpoříme sestry vincentky ve Staré Boleslavi nebo někoho jiného? Uvidíme, dáme včas vědět!

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA!

Vaši

Anežka a František

4. října 2023

177. VZPOURA IZRAELE

Numeri, kap. 14

Lid, který opustil starý způsob života v Egyptě, se sice rád vydává na cestu za svobodou, ale má zároveň jasnou představu jak o té svobodě, tak i o cestě k ní. Potřebuje vůdce. Ale i poslušnost vůdci má své hranice, a když Mojžíš věren svému úkolu a poslání neustoupí ani o píď od směru, který mu vytyčí sám Hospodin, začíná mnoha lidem vadit. Zpočátku se sice dav neodvážá veřejně vystoupit proti němu, jsou to pouze jednotlivci, a to ti, kteří jsou mu nejbližší, a tím pádem nejvíce znají jeho slabiny a chyby. Bratr a sestra odmítají respektovat výlučné postavení svého bratra, který je navíc nejmladší z nich a na rozdíl od nich má za sebou i temné kapitoly života. Pak přichází skupina nespokojených zvěďů, vracejících se z průzkumu Kanaánu. Jejich strach z dobývání území, které je již obsazené, je natolik velký a zásadní, že se bouří, aniž by přemýšleli, co budou dělat před hranicemi nové země, když se již do Egypta vrátit nemohou a zůstat v poušti by pro ně znamenalo jasnou smrt. Jako by to byla poslední kapka trpělivosti, a nyní se bouří celý lid. Nová kapitola knihy Numeri klade čtenáři před oči symbolický model chování lidu, který přestane mít na zřeteli věci Boží, ale půjde mu pouze o vlastní dobro.

11. října 2023

SDÍLENÍ

Numeri, kap. 12–14

Od zahájení četby Čtvrté knihy Mojžíšovy s názvem Numeri uplynulo již několik měsíců, proto nezaškodí, abychom si připomněli její nejsilnější okamžiky a největší poselství. Dříve než se tedy pustíme do nového oddílu, vzájemným sdílením můžeme jeden druhého nejen povzbudit v další četbě a studiu Písma, ale zároveň si zopakovat to, na co jsme již mohli zapomenout. Každý, kdo ve svém životě přijal myšlenku existence Boha a rozhodl se řídit jeho zásadami, se tím pádem automaticky dostává do společenství těch, kteří jsou na tom podobně. Aby zůstali věrní Božímu hlasu, dokázali ho za jakýchkoli okolností rozeznat a nesešli z Jeho cesty na tu, která se jim bude zdát být pohodl-

nější a jasnější, bude potřebné respektovat vůdce, které si povolává sám Bůh, a to i přes poznání jejich chyb a vlastních nedokonalostí. Ty se časem mohou stát jakýmsi kamenem úrazu, jež využívá většinou ten, který se bouří: poukáže na omyly či hříchy vůdce. Jasný důvod, proč už nemůže být součástí určité komunity. Odůvodnění, které však před Bohem neobstojí. A zároveň nebezpečí, že tímto postojem nakazí i další nemalou část lidu, krácejícího tímto životem k nebi.

25. října 2023

178. DODATKY K OBĚTNÍM ŘÁDŮM

Numeri, kap. 15

Souvislý tok vyprávění přerušuje kapitola, která opět pojednává o obětním řádu. Dnes není jednoduché porozumět, proč jsou tato slova zařazena právě na toto místo. Stěží to je pouze záliba autora ve střídání témat, jakož i stylu vyprávění – dramatické pasáže jsou přerušovány pasážemi statickými. Jako vysvětlení se spíše jeví ustavičná připomínka toho, co mají mít před sebou jako cíl: cesta, po níž se vydávají, sice jednou skončí usazením se a nalezením určitého pohodlnějšího způsobu života, neskončí však pokušení bouřit se proti Hospodinu. Jako první obvykle padnou povinnosti vůči Bohu: začnou se relativizovat, jejich závaznost se zpochybní a budou snahy zlehčit si vše, co se bude týkat vztahu s Bohem jako Pánem. Připomínka toho, co je bude čekat, když Izraelité konečně obsadí Kanaán, je zároveň projevem naděje, že se tak opravdu stane. I když už tušíme, že to nebude hned. Následuje rána, kterou patrně nikdo z přítomných nečekal, možná ani Mojžíš. Jsou na dosah cíle, ale nikdo z nich do něho nevejde. Ti, kteří se narodili teprve na poušti, dostanou novou příležitost být věrnými Bohu a Jeho příkázáním. A plní vděčnosti mu sloužit a přinášet příslušné oběti.

Když papež František před několika měsíci rozhodl, že liturgické úkoly akolytů a lektorů mohou vykonávat i ženy, v části katolické církve to vzbudilo pro mě překvapivé pozdvižení, jako by se tím zavádělo nejen něco, co nikdy v církvi nebylo, ale co jí v budoucnu ohrozí přímo v základech. Přitom největší problém nepochopení tohoto papežova rozhodnutí tkví právě ve zkostnatělých postojích nás, kteří v církvi žijeme a působíme již desítky let. A tou zkostnatělostí nemyslím konzervativní postoje v některých názorech, ale spíše lenost či pohodlnost, kdy se nezabýváme prameny, když se kolem nás mění nějaká vnější situace, kterou třeba nezažila nejen naše generace, ale ani dvě tři před námi. Zkrátka, takto to bylo, a takto by to mělo i zůstat.

Jenže „takto“ to nebylo vždycky. Je podivuhodné, jak rádi a zbrkle mluvíme o rané církvi, o prvních křesťanech jako o vzoru, který bychom měli následovat, ale jedním dechem si pod tím představujeme přesně to, co chceme my, nikoli to, co reálně bylo. Místo toho, abychom tehdejší dobu zkusili hlouběji poznat, následně srovnat podoby a rozdíly s dobou dnešní a pak teprve hledat to, co nás pojí, a napodobovat to, postupujeme přesně opačně: do té doby promítáme tu dnešní, místo zvidavého poznávání a objevování minula rádoby moudře do minulosti vkládáme i to, co tam nikdy nebylo.

Doba, kdy se křesťanství teprve začalo šířit, neměla vypracovanou strukturu tak, jak ji známe z dnešních dob, ta se teprve postupně vytvářela. Řadu úkolů, které na sebe v pozdějších dobách převzal klérus, vykonávali v církevních komunitách laikové, kteří pak sloužili biskupům (kněží tak, jak je známe dnes, nastoupili o něco později) i při liturgických shromážděních.

Lektor byl člověk, který mohl v shromáždění věřících číst Písmo (kromě Ježíšova evangelia, které bylo rezervováno velebnějším). Nemohl tak činit kdokoli – jednak proto, že nebylo mnoho těch, kdo číst uměli, jednak proto, že číst staré texty také mohl pouze ten, kdo o nich aspoň něco věděl. Často to nebyli muži, kteří měli ambice stát se duchovními, leckdy to byli zároveň císařští úředníci, kteří konvertovali ke křesťanské víře, notáři nebo vojenští velitelé. A pokud se mezi těmi vzdělanci našla žena (a nebylo jich mnoho), samotný fakt, že je to žena, nebyl překážkou k tomu, aby jí služba lektora byla svěřena.

Spíše než řešit papežská rozhodnutí (ať už pozitivně, nebo negativně) bychom se možná mohli raději zamyslet nad tím, zda se na četbu Písma při mši vždy připravujeme. Nejde pouze o to, zda umíme číst, ale je důležité, abychom text aspoň několikrát přečetli potichu, možná aspoň jednou nahlas, abychom se slyšeli a abychom pochopili aspoň to, na které slovo či slovní spojení klást důraz. Lektor při mši svatě není pouhý čtenář napsaného textu anebo recitátor, ale má velký podíl na ohlašování Bible. A podle toho se má k tomuto úkolu i postavit.

Pokračování Všeobecných pokynů k římskému misálu:

II. KONCELEBROVANÁ MŠE

199. Koncelebrace velmi vhodně projevuje jednotu kněžství a oběti a také celého Božího lidu a je samotným obřadem předepsána: při svěcení biskupa a kněží, při zehnaní opata a při mši při svěcení olejů.

Pokud prospěch věřících nežadá něco jiného nebo nenabádá jinak, doporučuje se:

- a) při večerní mši na památku Večere Páně;
- b) při mši na koncilech, při setkáních biskupů a na synodách;
- c) při konventní mši a při hlavní mši v kostelích a kaplích;
- d) při mši u příležitosti jakýchkoli setkání kněží jak světských, tak řeholních.

Každý kněz však může slavit eucharistii jednot-

livě, nikoli však v době, kdy je v témž kostele nebo kapli koncelebrace. Konat bohoslužbu jednotlivě však není dovoleno na Zelený čtvrtek při mši na památku Večere Páně a při mši velikonoční vigilie.

200. Kněží na cestách ať jsou ochotně přijímáni ke koncelebrování eucharistie, lze-li prokázat, že jsou to kněží.

201. Kde je velký počet kněží, může se koncelebrace konat i vícekrát téhož dne, kde k tomu nabádá nezbytnost nebo pastorační prospěch; musí však časově následovat za sebou anebo na různých posvátných místech.

202. Biskup má podle práva řídit řád koncelebrace ve všech kostelích a kaplích své diecéze.

Koncem srpna jsme prožili společně intenzivní týden v poutním domě na hoře Schönenberg nedaleko města Ellwangen. Pro mnohé to byl „skok do neznáma“, farní komunitu pohromadě prožívali poprvé. I když byla možnost individuálního programu, nakonec většina dávala přednost společně připraveným akcím, včetně každodenní modlitby... a nebylo to nijak násilné či nepříjemné. Nakonec tady je několik vzpomínek:

Ráda vzpomínám na svoje soukromé podvečerní procházky na louce za kostelem v Schönenbergu. Zapadalo slunce, já sbírala na svažitém terénu v poklidu mateřídoušku a mohla jsem se bez problémů a vyrušování soustředit na modlitbu. Cítila jsem v těch chvílích smíření, vděčnost a pokoj, jaký už jsem dlouho nezažila.

Veronika

Doufal jsem v nějaké osvícení, ale nedostavilo se, tak to budu muset vymyslet sám. A nevím, co vybrat. Noční zvony, modlitba v jazycích v kapli sv. Jakuba, Musilovská přednáška... Nejsilnější vzpomínka je ale na společenství lidí, na které se člověk mohl každé ráno těšit. Pojmenoval bych to Duch Schönenbergu. Nakonec, i ta jízda v koloně mi bude chybět. Děkuji ještě jednou za jednu z nejužasnějších dovolených v životě.

Karel

Tento výlet byl pro mě zajímavým duchovním zážitkem. Nejvíce mě bavily společné celodenní výlety a návštěvy různých kostelů. Zároveň u Schönenbergu byly krásné západy slunce a já si mohl probrat myšlenky s Bohem. Výlet se mi moc líbil!

Jenda

Farní výlet do Ellwangu jsme si velmi užili. Bylo skvělé strávit čas se spolufarníky, lépe je poznat a sdílet spolu hezké chvíle. Velmi jsme obdivovali město Ellwangen, klášter, ve kterém jsme bydleli, baziliku, střeďeční prohlídku města, kde jsme se dozvěděli o hluboké historii a náboženském významu. Velmi zajímavý byl katolický a protestantský kostel propojený

chodbou. A pak všechny krátké výlety do blízkých klášterů, kostelů a katedrál v okolí a také naše poslední zastávka v klášteře Plankstetten byla velmi duchovně obohacující a poučná. Ještě jednou vám děkuji za veškerou vaši snahu udělat z tohoto úžasny zážitek.

Nick a rodina

Objevem bylo pro mne dílo i životní příběh Siegera Ködera. A krásná byla mše sv. v Kirchheimu. Uvědomil jsem si, jak ve vznosných katedrálách více obdivujeme úžasná lidská díla a že je nám v komorním prostředí Bůh nějak blíž.

Honza Novák

Kdyby se vás kolegové v práci zeptali: Co ta farní dovolená, tak to trochu shodíte: Byla to spíš farní než dovolená, v úplně obyčejné krajině kdesi mezi Mnichovem a Norimberkem. No, ale vlastně dobrý. Ale ta zvlněná krajina byla plná luk, čistých lesů, jednoduché krásy. Malá městečka se nehonila za žádnými turisty. Tvorba P. S. Ködera příjemně překvapila. A poutní místo Schönenberg je samo o sobě silné. Moje tři soukromé tipy – ženský oltář, klid kaple v hostitelském domě, vnímaná vznikající jednota.

Helena

Super dovolená, příjemná, neformální. Byli jsme na krásném a klidném místě. Dobré jídlo, krásné pokoje, příjemní lidé. A měli jsme krásnou procházku městem s P. Milošem.

Tomáš

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ

Podzimní farní brigáda / 7. 10. 2023

Zatímco jednou měsíčně probíhá úklid kostela, dvakrát ročně se scházíme, abychom zvelebovali i jeho okolí: na jaře a na podzim je potřeba udělat pořádek na zahradách a připravit je buď na zimu, anebo na novou sezonu. Na podzim je práce spíše uklízející, takže i o něco fyzicky náročnější. Nicméně jak dospělí, tak i děti se při této práci mohou vzájemně seznámit, a navíc spolu udělat něco užitečného pro celou naši komunitu. Zatímco Milena Andrade má pod palcem celkovou koncepci obou zahrad, dohlíží na ně odborným okem zahradního architekta a spolupracovníka památkových orgánů (a nutno říct, že také několikrát ročně příběhne vytrhat plevel a odstranit jakékoli přírodní škody zejména na okrasných částech zahrad) a Šárka Kopová s manželem Františkem pravidelně pečují o sekání trávníku a ořezávání živého plotu, na otci Milošovi zůstává každodenní péče a hlídání zahrad nejen před lidskými, ale i před zvířecími škůdci. Nyní na podzim společnými silami upravíme stráž na farní zahradě, odstraníme hromady větvoří, které zůstalo z letošních kácení stromů, upravíme kompost, probereme záhony a některé rostliny připravíme ostriháním či zkrácením na zimu. A samozřejmě vedle toho uklidíme jak kostel, tak komunitní centrum a toalety. Jak vidíte, není toho málo. Proto prosíme, udelejte si v tuto sobotu čas na svou farnost a přijďte pomoci.

Pracující matky / 13. 10. 2023

Zatímco maminky s dětmi předškolními řeší nejen to, jak zvládnout zvýšenou únavu, a naopak často hyperaktivitu donekonečna se vyptávajících a zvidavých či neposedných potomků, a k tomu všemu ještě křesťanskou výchovu svých dětí, kterou slíbily při jejich křtu, jakmile začnou chodit do školy a ony zase do práce, starostí neubýlo, ale naopak přišly nové. Děti už nejsou formovány pouze rodinou, ale hlavně školou a kamarády, vliv rodičů postupně slabne a začínají se projevovat i takové vlastnosti synů a dcer, které nikdo nikdy v široké rodině nezaznamenal. Do toho všeho ještě povinnosti z práce, kterou si nejednou tahají i přes všechna dobrá předsevzetí domů. Pomáhá víra v Boha zvládat tento nápor? Není to jen další povinnost, která zase doléhá většinou jen na ně? V uplynulých měsících se několikrát matky z farnosti spontánně sešly a povídaly si. A vznikl nápad, že by si jednou za čas měly či mohly udělat na sebe čas a udělat si křesťanskou „dámskou jízdu“. Nechat děti jejich otcům a sejit se na kávu, na chlebičky, na dort... Pomodlit se spolu za své děti, za své rodiny, za svá manželství, podělit se o zkušenosti, nebát se poprosit o radu. Vzájemně sdílet vyzkoušené metody výchovy a možná si i postělyžovat jedna druhou na to, co nezvládají a co jim přerůstá přes hlavu. Začíná pravidelné setkávání pracujících matek.

Posvícení / 18. 10. 2023

Každá farnost má dva velké dny v roce, úplně stejně jako většina z nás: svůj svátek a své narozeniny. Svátek je (stejně jako to bývalo a v křesťanských rodinách má být i u lidí) daný jménem svatého patrona, jehož jméno nosíme. V případě farnosti jde o den svätce, jemuž je zasvěcený farní kostel. A jelikož tento den bývá obvykle pracovním dnem, tradičně se překládá na neděli, kdy by se měla sejit na oslavě nejen celá farnost, ale i jejich příbuzní, kamarádi a známí, s nimiž tuto slavnost chce oslavit. A jelikož tito museli do dané vesnice či města kvůli tomu doputovat, začalo se v určitých lokalitách tomuto dni říkat pouť. U nás je to nejbližší neděle kolem 5. května, kdy se v liturgickém kalendáři připomíná svátek svatého Gotharda. Druhým slavnostním dnem je okamžik, kdy konkrétní křesťanské komunitě, organizované do farnosti, byl předán k užívání jejich kostel, anebo kdy byla farnost zřízena (často to bývá spojeno stejným datem). V našem stávajícím kostele byly zahájeny pravidelné bohoslužby na svátek sv. Lukáše 18. října, a to v roce 1801. A protože ten první slavnostní den byl spojen s posvěcením kostela, této slavnosti se říká posvícení. A protože letos máme nedělní slavnost posvícení s bířmováním dospělých přesunutou až na listopad, v samotný den, 18. října, se můžeme po večerní mši krátce sejit a jen tak si popovídat. A můžete zkusit upéct nějaký koláček. Jelikož se budou péct či konzumovat na posvícení, tradičně se jim říká posvícenecké koláče.

Růženec s knězem / 13., 20., 27. 10. 2023

Modlitba růžence poslední dobou nepatří mezi vyhledávané ani oblíbené. A to přesto, že se o ní píše tolik krásných písní a píše tolik nádherných meditativních textů. Rodin, kde se pravidelně a rádi modlí všichni společně růženec, bychom asi i v naší farnosti našli hodně málo, pokud vůbec nějakou. Zatímco ještě naše babičky bylo možné často vidat s růžencem kolem zápěstí (a pak jsme je takto ukládali i do rakví „na poslední cestu“), v našich vlastních rukou je už vidá málokdo. Není to však škoda? Jen proto, že je to modlitba opakujících se zdrávasů a možná v ní nenacházíme žádné mystické zážitky, zůstane jednou provždy zapomenuta? Měsíc říjen je tradičně chápán jako měsíc modlitby růžence. Jenže i toto už dávno není pravda a asi je naivní předpokládat, že během října skokově naroste počet jednotlivců, párů nebo celých rodin, které si pořídí růženec a začnou se ho spolu modlit. Tak co zkusit k tomu přistoupit zcela pragmaticky a využít toho, že se růženec za nás všechny modlí v kostele kněz a my se od něho budeme učit, jak se tuto modlitbu můžeme modlit. A když k tomu přivzete i své nejbližší, možná to bude začátek tradice, abyste se aspoň jednou ročně spolu něco pomodlili. I letos tato šance bude pouze tři říjnové pátky.

MŠE SVATÉ V KOSTELE SV. GOTHARDA

úterý 17:30
 středa 17:30
 čtvrtek 6:30
 pátek 17:30
 neděle 9:00
 10:30

ÚŘEDNÍ HODINY V KANCELÁŘI

středa 14:30–16:45

OTEVŘENÝ KOSTEL

pátek 15:00–17:00

ZPOVÍDÁNÍ

30 minut před každou mší
 kromě prvního pátku a neděle

PRAVIDELNÉ AKTIVITY

zkouška pěveckého sboru	pondělí 18:30
náboženství (5–8 let)	úterý 15:00
náboženství (3. třída)	úterý 16:00
náboženství (10–15 let)	úterý 17:15
modlitba růžence	úterý 17:00
matky s dětmi	středa 9:00
biblický večer	středa 18:15
modlitba nešpor	pátek 17:00

AKCE MĚSÍCE

1. 10. 2023	poděkování motorkářů za sezonu (10:30–18:00)
2. 10. 2023	modlitba za Eritreu (18:15)
3. 10. 2023	příprava k manželství II. (18:30)
5. 10. 2023	zasedání ekonomické rady (18:00)
7. 10. 2023	podzimní brigáda (8:00)
13. 10. 2023	pracující matky (18:30)
14. 10. 2023	soustředění pěveckého sboru (9:00)
15. 10. 2023	příprava k biřmování (9)
18. 10. 2023	posvícenecké koláčky (18:30)
22. 10. 2023	sbírka na misie (9:00; 10:30)
24. 10. 2023	zádušní mše za P. M. Kimáka (17:30)
29. 10. 2023	změna času na zimní (02:00)
31. 10. 2023	zádušní mše za P. A. Kánského (17:30)

Bubeneč

Farnost sv. Gotharda Praha – Bubeneč, Krupkovo nám. 32/6, 160 00 Praha 6
 e-mail: farnost.bubenece@gmail.com,
 IČ: 61380288, č. účtu: ČS 201333389/0800
 farář P. Miloš Szabo, mobil: 731 625 968, www.farnostbubenece.cz
 FB: Farnost Bubeneč

EKONOMICKÉ OKÉNKO

Na provoz farnosti a její opravy lze přispět pravidelnou kostelní sbírkou, ale i elektronickou platbou prostřednictvím QR kódu, jenž se nachází na zdi u vchodu do kostela, na webu farnosti v sekci Kontakty anebo i zde na této stránce: stačí ho načíst v aplikaci mobilního bankovníctví: přednastavená částka, kterou každý může upravit dle svých možností, je 100.- Kč.

běžný provoz kostela
a aktivity farnosti

Můžete-li přispět na chod farnosti anebo na některou oblast jejích aktivit finančním darem, můžete tak učinit anonymně do některé kasičky kostela ve zdi anebo jednorázovým převodem či trvalým příkazem na číslo účtu farnosti 201333389/0800, vedeného v České spořitelně.

Účel tohoto příspěvku vyjadřuje zvolený variabilní symbol (VS):

- a) oprava elektřiny, topení, nutná údržba: VS 5052018
- b) běžný provoz kostela a aktivity farnosti: VS 3032019
- c) charitativní a humanitární projekty: VS 1012020

oprava elektřiny, topení
a úprava sakristie

